

[Skatteministeren]

snyde. Det er derfor, der står, at retningslinierne for skatteligningen må være, at der er en forhåndsformodning for rigtigheden af de selvangivne indkomster og formuer, og udgangspunktet er, at skatteyderen med sin selvangivelse har givet fyldestgørende oplysninger.

Det er i forlængelse af det synspunkt, at vi også slår fast, at det må være sådan, at en offentlig myndighed, og her altså skattemyndigheden, ikke skal optræde som en ensidig part over for den enkelte skatteyder. Hvis skatteyderen er uenig med skattemyndighederne om, hvad skatten skal være, må den offentlige myndighed som den store og dominerende påse, at alle oplysninger i sagen lægges frem. Myndigheden må altså ikke opfatte sig som en ensidig part, der bare skal køre skatteyderen ned. Myndigheden har som offentlig myndighed pligt til at få alle oplysninger lagt frem, herunder også dem, der taler til skatteyderens gunst.

Egentlig kunne man sige, at det burde være et selvfølgeligt krav. Derfor er det meget svært at forstå den ophidselse, som de bemærkninger har givet anledning til hos hr. Jens Thoft og fru Pia Gjellerup. Det burde være så selvfølgeligt, at der burde være udtrykt glæde over, at det nu står trykt i bemærkningerne til et skatteforvaltningsforslag.

I dette ligger selvfølgeligt også, og sådan skal bemærkningerne til § 60 også læses, at det må være skattemyndighedens selvfølgelige pligt at påse, at ethvert skattekrav, der rejses over for borgerne, er hjemlet i lovgivningen. Også det vil man vel sige er selvfølgeligt, at skattemyndighederne ikke må rejse skattekrav over for borgerne, der ikke har hjemmel i lovgivningen. Det er så selvfølgeligt, at det vel næppe kan støde nogen, at det også skrives i et lovforslag.

Når jeg har fundet anledning til i bemærkningerne til forslaget at komme ind på disse ting, er det selvfølgeligt også noget inspireret af den betænkning, som det såkaldte Spang-Hanssen-udvalg har afgivet, hvor udvalget jo mere end antyder, at der i visse sager har været tendens til, at skattemyndighederne har rejst en sag – som udvalget anfører – blot der var den mindste udsigt til, at sagen kunne vindes ved domstolene. Det tilkommer ikke mig at dømme om det, men jeg har på den foranledning fundet det rigtigt at gøre disse betragtninger i forslaget, sådan at ingen er i tvivl om, at det er en selvfølgeligt pligt at påse, at ethvert skattekrav, der rejses, er lovhjemlet.

Så er det selvfølgeligt klart, at der kan være situationer, hvor der er uenighed mellem borgere og myndigheder, og så skal der være adgang til, at skattemyndighederne kan søge oplysninger for at få sagen fuldt belyst. Rammerne for denne søgen oplysninger finder vi i § 61 og § 62.

I § 61 er reguleret det forhold, at skattemyndigheden søger oplysningerne hos skatteyderne selv, og det fastslås så i lovforslaget, at hovedreglen må være den, at skattemyndighederne går til den, sagen vedrører, og henter oplysningerne, altså til den skattepligtige selv. Det synes jeg også er en selvfølgeligt og rigtig ting at fastslå, at den, skattemyndighederne først og fremmest må henvende sig til for at få oplysninger, er den skattepligtige selv. Den, der er uenig med skattemyndighederne, skal dog have en chance for selv at afgive oplysningerne først og fremmest, og det er altså understreget i § 61.

I samme paragraf er det fastslået, at hvis det kommer til den heldigvis sjældne yderlighed, at skattemyndighederne er nødt til, om jeg så må sige, at tiltvinge sig adgang til en virksomhed for at søge oplysninger, så må det være et fundamentalt krav, at der skal foreligge en retskendelse, inden man skrider til noget så drastisk som at bryde ind, havde jeg nær sagt, på en virksomhed. Sådan vil man da stille det op som en selvfølgeligt retsgaranti i mange andre forhold i livet. Hvorfor kan det give anledning til så megen ståhej, at det nu også fastslås i skatte-lovgivningen?

I den forbindelse vil jeg i øvrigt sige til fru Elisabeth Arnold, at jeg er helt opmærksom på, at der kan være behov for en ajourføring af bestemmelser på tværs af love, fordi vi finder disse regler i mange forskellige love.

Det er i øvrigt tankevækkende, at hr. Jens Thoft kom med det udsagn, at vel var hr. Jens Thoft enig i, at boligen er ukrænkelig og dér må gælde en særlig beskyttelse, men erhvervslokaler, ok nej, det var ligeegyldigt. Det er dog tankevækkende. Jeg kan bare sige, at jeg simpelt hen er så fundamentalt og afgrundsdybt uenig med hr. Jens Thoft, som man overhovedet kan være, på dette punkt.

I § 62 er reguleret det forhold, at skattemyndigheden er nødt til at gå til tredjemand for at hente oplysninger. Der kan selvfølgeligt være særlige forhold, der gør, at det ikke er muligt eller ønskeligt at indhente kontroloplysninger